

РЕШЕНИЕ

№ 973

гр. Добрич, 17.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ДОБРИЧ, XXI СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мирослава Неделчева

при участието на секретаря Боряна Тр. Христова
като разгледа докладваното от Мирослава Неделчева Гражданско дело № 20213230102485 по описа за 2021 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба на **„ФРОНТЕКС ИНТЕРНЕТЪНЪЛ” ЕАД**, ЕИК 200644029, със седалище и адрес на управление: г***, представлявана от изп. директор Л. К. Д. срещу **С. Х. С.**, ЕГН *****, село ***. Исковите са с правно основание чл.422 от ГПК във вр. чл.415 от ГПК, чл.240 от ЗЗД и чл.86, ал.1 от ЗЗД, за приемане на установено в отношенията между страните, че **ответникът дължи на ищеца част от сумите, предмет на заповед за парично изпълнение №78/18.03.2021г. по ч. гр. д. №817/2021г. по описа на ДРС, а именно: 376.34 лв.** – неплатена главница по договор за потребителски кредит №592704427/11.07.2015г., сключен между „Провидент Файненшъл България“ ООД с ЕИК 202513690 /кредитор/ и С. Х. С. /кредитополучател/, което вземане е прехвърлено на ищеца с договор за цесия от 28.07.2016г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 16.03.2021г. до окончателното и изплащане задължението и **79.89 лв.** – лихва за забава, от която: 76.32 лв. начислена за периода от 15.03.2018г. до 13.03.2020г. и 3.57 лв. за периода от 14.07.2020г. до 12.03.2021г.

В ИМ ищецът твърди, че ответникът, в качеството на кредитополучател е сключил с „Провидент Файненшъл България“ ООД, в качеството на

кредитор, договор за потребителски паричен кредит №592704427/11.07.2015г., като размерът на кредита е 500.00 лв. Сумата е била преведена от кредитора по банковата сметка на длъжника при подписване на горепосочения договор. Кредитът е следвало да бъде върнат на 60 седмични погасителни вноски /вкл. главница и договорна лихва/. От 23.11.2015г. С. преустановява плащането на вноските. Падежът на задължението е настъпил на 03.09.2016г. /краен срок на договора/, с което е станал изискуем и неизплатеният остатък от заема.

На 28.07.2016г. между „Провидент Файненшъл България“ ООД и „ФРОНТЕКС ИНТЕРНЕТЪНЪЛ“ ЕАД е сключен договор за цесия. По силата на договора и чл.99, ал.2 от ЗЗД титуляр на вземанията по договора за потребителски кредит, вкл. вземанията, претендирани в настоящото производство, става второто дружество – ищеца по гр. д. №2485/2021г.

Ищцовото дружество е отправил писмено уведомление до С. Х., съгл. чл.99, ал.3 от ЗЗД към длъжника, изпратена му на 04.08.2021г., чрез „Български пощи“ ЕАД с обратна разписка, но останала невръчена, поради промяна на адреса на адресата, като задължението на С. остава неизплатено и към момента.

„ФРОНТЕКС ИНТЕРНЕТЪНЪЛ“ ЕАД е подал заявление до ДРС по реда на чл.410 от ГПК, въз основа на което е образувано ч. гр. д. №817/2021г. и е издадена заповед за парично изпълнение срещу ответника за сумите от: 376.34 лв. – неплатена главница по договор за потребителски кредит №592704427/11.07.2015г., сключен между „Провидент Файненшъл България“ ООД с ЕИК 202513690 /кредитор/ и С. Х. С. /кредитополучател/, което вземане е прехвърлено на ищеца с договор за цесия от 28.07.2016г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 16.03.2021г. до окончателното и изплащане задължението и 136.07 лв. – лихва за забава, от която: 132.50 лв. начислена за периода от 04.09.2016г. до 13.03.2020г. и 3.57 лв. за периода от 14.07.2020г. до 12.03.2021г. и 54.04 лв. – договорна лихва, начислена за периода от 23.11.2015г. до 03.09.2016г. и 75.00 лв. – съдебни разноси по заповедното производство.

Заповедта е връчена на С. при условията на чл.47, ал.5 от ГПК. Заповедният съд е дал указания на заявителя, да предяви установителни искове срещу длъжника в 1-месечен срок, считано от получаване на съобщението, като „Фронтекс Интернетънъл“ ЕАД е подал в срок

настоящата искова молба срещу ответника.

Ищецът моли, съдът да приеме за установено в отношенията между страните, че ответникът му дължи само част от сумите, предмет на заповед за парично изпълнение №78/18.03.2021г. по ч. гр. д. №817/2021г. по описа на ДРС, а именно: 376.34 лв. – неплатена главница по договор за потребителски кредит №592704427/11.07.2015г., сключен между „Провидент Файненшъл България“ ООД с ЕИК 202513690 /кредитор/ и С. Х. С. /кредитополучател/, което вземане е прехвърлено на ищеца с договор за цесия от 28.07.2016г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 16.03.2021г. до окончателното и изплащане задължението и 79.89 лв. – лихва за забава, от която: 76.32 лв. начислена за периода от 15.03.2018г. до 13.03.2020г. и 3.57 лв. за периода от 14.07.2020г. до 12.03.2021г.

С разпореждане ДРС е изпратил на ответната страна препис от исквата молба и от доказателствата към нея, което е било получено лично от особения представител на С. на 24.01.2022г.

В законоустановения едномесечен срок от получаването на съобщението ответникът е изпратил отговор на исквата молба, в който оспорва по основание и размер исковите. Навежда възражения за изтекла погасителна давност и на главницата и на лихвите, сочи, че договорът за потребителски кредит е недействителен, сключен в нарушение на императивни разпоредби от ЗПК /чл.10, ал.1 от ЗПК/ и при липса на задължителни изискуеми реквизити /чл.11, ал.1 и чл.12 от ЗПК – нямало погасителен план/, също така, клаузите за договорната лихва били нищожни, поради противоречие със закона. Ответникът твърди, че не е бил надлежно уведомен за цесията, с всички произтичащи от това правни последици. Моли, за отхвърляне на исковите, като неоснователни и недоказани.

Добричкият районен съд, след като прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Разгледани, предявените икове са процесуално допустими и основателни. Съображенията за това са следните: с установителния иск по чл. 422 от ГПК се цели да бъде установено по исков ред съществуването на вземането, за което е била издадена заповед за изпълнение по реда на заповедното производство. Целта на предявяването на този иск е да се установи безспорно наличието на вземането, за което е издадена заповедта за изпълнение, като подаването на възражение не води автоматично до отмяна или обезсилване на вече издадената заповед за изпълнение, а представлява само пречка същата да

влезе в сила. В случай, че производството по иска по чл. 422 ГПК приключи с позитивно решение, тази пречка отпада и заповедта за изпълнение влиза в сила и придобива изпълнителна сила. По този специален установителен иск в тежест на ищеца е да докаже факта, от който произтича вземането, а на ответника - възраженията си срещу вземането.

От приложеното ЧГД №817/2021 г., по описа на РС Добрич, се установява, че в полза на ищеца е издадена Заповед №78/18.03.2021 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, с която ответникът е осъден да плати на ищеца следните суми: 376.34 лв. – неплатена главница по договор за потребителски кредит №592704427/11.07.2015г., сключен между „Провидент Файненшъл България“ ООД с ЕИК 202513690 /кредитор/ и С. Х. С. /кредитополучател/, което вземане е прехвърлено на ищеца с договор за цесия от 28.07.2016г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 16.03.2021г. до окончателното и изплащане задължението и 136.07 лв. – лихва за забава, от която: 132.50 лв. начислена за периода от 04.09.2016г. до 13.03.2020г. и 3.57 лв. за периода от 14.07.2020г. до 12.03.2021г. и 54.04 лв. – договорна лихва, начислена за периода от 23.11.2015г. до 03.09.2016г. и 75.00 лв. – съдебни разноски по заповедното производство.

Заповедта за изпълнение е връчена на длъжника по реда на чл.47, ал.5 ГПК, поради което на основание чл. 415, ал.1, т.2 ГПК на заявителя е дадена възможност да предяви искове за установяване на вземането си в едномесечен срок от получаване на съобщението, което му е връчено на 05.07.2021 г. и на 04.08.2021 г. с писмо рег. №6126/05.08.2021 г. по описан на ДРС, е подадена настоящата искова молба. Поради гореизложеното, настоящото установително производство по чл.422 от ГПК във вр. чл.415, ал.1 от ГПК се явява допустимо.

От приетия по делото Договор за потребителски кредит от 11.07.2015 г. /л.5-9/, се установява, че кредиторът „Провидент файненшъл България“ ООД е предоставил на длъжника С. А. Д. - ответник в настоящото производство потребителски кредит в размер на 500.00 лв. Договорена била такса за оценка на досие в размер на 25.00 лв.; фиксирана лихва в общ размер на 98.62 лв., както и такса за услуга „Кредит у дома“ в размер на 391.49 лв. Така, общият размер на дължимата сума по договора била в размер на 1015.11 лв., като срокът на договора бил 60 седмични плащания, всяко в размер на 16.92 лв., а

последното60-то плащане е в размер на 16.83 лв.

Ответникът е преустановил плащанията по кредита, като падежът на първата неплатена вноска е настъпил на 23.11.2015г. А крайният срок на договора е уговорен да настъпи на 03.09.2016г.

С Договор за прехвърляне на вземания от 28.07.2016г. /л. 12-20/, се установява, че на 28.07.2016 г. „Провидент Файненшъл България“ ООД /в качеството на цедент/ и „Фронтекс Интернешънъл“ ЕАД /в качеството на цесионер/, са сключили договор, с който цедентът прехвърля възмездно на цесионера вземания, произтичащи от договори за заем, описани в Приложение № 1 към договора. От удостоверение от 29.07.2021г., изд. от „Провидент Файненшъл България“ ООД /л.21/ е видно, че вземането на цедента по процесния договор за кредит, е включено в предмета на договора за цесия от 28.07.2016 г.

С пълномощно от 19.06.2019г. /л.22/, цедентът „Провидент файненшъл България“ ООД, е упълномощил „Фронтекс Интернешънъл“ ЕАД, да уведомява длъжниците за сключения Договор за цесия от 28.07.2016г.

Било е изпратено от цедента /по горепосочения договор за цесия/ Уведомление от 04.08.2021г. до ответника С. А. /л.23/ за извършеното прехвърляне на вземания от „Провидент файненшъл България“ ООД в полза на ищеца „Фронтекс Интернешънъл“ ЕАД от 28.07.2016 г., което е останало невръчено, защото от приложената обратна разписка на л.24 се установява, че писмовната пратка е била върната на подателя, тъй-като адресатът се е преместил на друг адрес.

От приетото по делото и неоспорено от страните, заключение по допуснатата ССЧЕ /л.107-112/ се установява, че усвоеният паричен кредит по процесния договор е в размер на 500.00 лв., с договорна фиксирана лихва в размер на 98.62 лв. и допълнителни услуги „Кредит за дома“ в размер на 426.49 лв. и за оценка на досие в размер на 25 лв. Кредитът е бил дължим на 60 броя едноседмични вноски, всяка в размер на 16.92 лв., а последната в размер на 16.83 лв.1 като последната вноска е с падеж 03.09.2016 г.

Първата непогасена вноска е била с падеж 14.11.2015г.

Остатъчното задължение е сума в общ размер на 859.38 лева, както следва: главница в размер на 376.34лева; договорна (възнаградителна) лихва в

размер на 52.68 лева, лихва за забава в размер на 150.22 лева за периода от 04.09.2016г. до 12.03.2021г., от която: 101.61 лв. за претендирания период от 15.03.2018г. до 12.03.2021г., 17.21 лв. – такса а оценка на досие и 262.93 лв. – такса за услуга „Кредит у дома“.

Съдът кредитира заключението по ССЧЕ като пълно, обективно и неоспорено от страните.

От ответника не са ангажираха доказателства за погасяване на дълга, както и не са направени твърдения в посочения смисъл.

Съдът дължи произнасяне по всяко едно от своевременно направените от ответната страна с отговора по исковата молба правопогасяващи възражения.

Относно, възражението на ответника, че не е редовно уведомен за цесията, съдът намира следното: съгласно разпоредбата на чл. 99, ал. 1 ЗЗД, кредиторът може да прехвърли своето вземане, освен ако законът, договорът или естеството на вземането не допуска това. Цесията е съглашение, в което цедираният длъжник не участва, тъй като при този договор промяната в облигационното правоотношение се отнася само до кредитора по вземането. Безспорно, процесното вземане е прехвърлимо /няма изрична забрана в закона или договора за това и естеството на вземането го позволява/.

Съгласно разпоредбата на чл.99, ал.3 от ЗЗД, предишният кредитор /цедентът/ е длъжен да съобщи на длъжника за прехвърлянето на вземането. По делото е представено уведомление за извършеното прехвърляне на вземането от първоначалния кредитор на ищцовото дружество адресирано до длъжника, но то не е било връчено, поради това, че А. е променил адреса си, видно от върната обратна разписка.

Видно от служебната справка от НБД /л.39/, ответникът от 2006г. е с регистриран постоянен и настоящ адрес в *** и не е променял адресната си регистрация от 2006г. до сега.

Съобразно, съдебната практика, цесията следва да се счете за надлежно съобщена на длъжника и тогава, когато изходящото от цедента Уведомление е връчено на длъжника като приложение към исковата молба, с която новият кредитор е предявил иска си за изпълнение на цедираното вземане. Изходящото от цедента, действащ чрез пълномощника си, уведомление,

приложено към исковата молба на цесионера и достигнало до длъжника с нея, съставлява надлежно съобщаване на цесията, съгласно чл. 99, ал. 3, предл. 1 ЗЗД, с което прехвърлянето на вземането поражда действие за длъжника на основание чл. 99, ал. 4 от ЗЗД /в този смисъл са Р. № 123/24.06.2009 г. ТД № 12/2009 г., II т. о.; Р. № 78/09.07.2014 г., ТД № 2352/2013 г., II т. о.; Р. № 3/16.04.2014 г., ТД № 1711/2013 г., I т. о./.

По делото да е представено пълномощно, с което цедентът е упълномощил цесионера да уведомява длъжниците за сключен Договор за цесия с посочена дата: 28.07.2016 г.

Съдът намира, че цесионерът е надлежно упълномощен по силата на чл. 7, ал. 1 от Договора за цесия да уведомява всички длъжници от негово име, в съответствие с разпоредбата на чл. 99, ал. 3 ЗЗД, за прехвърлянето на вземанията по договорите за кредит. Този извод на съда не се променят и от факта, че страните са уговорили за целта съставянето на изрично пълномощно, тъй като законът не поставя допълнителни изисквания към формата на упълномощаването. В този смисъл, липсата на представено по делото валидно изрично пълномощно не може да дерогира волята на цедента, изразена от него в сключения Договор за цесия и не се отразява на действителността на упълномощаването.

От друга страна, процесуалният закон предвижда ясни и изчерпателно изброени правила, приложими при връчване на съдебни книжа на ответника, а именно: търсене на ответника от съответните длъжностни лица на отразения в НБД "Население" постоянен и настоящ адрес, или на посочения от ищеца адрес за призоваване, респ. по отразена в съответните регистри месторабота на ответника/длъжника/, или място на осъществявана от последния място на стопанска дейност. Разпоредбата на чл. 47, ал. 5 ГПК, тълкувана във взаимна и логическа връзка с останалите текстове от чл. 47, гласи, че съобщението, адресирано до ответника, връчено по реда на цитирания текст, се смята за връчено с изтичането на срока за получаването му от канцеларията на съда или общината, т. е. в случая прилагането на призовката или съобщението в цялост е приравнено от законодателя на връчване. В тези случаи, с оглед допълнителна гаранции за защита правата на ответниците, законодателят задължава, съдът да им назначи особен представител /чл. 47, ал. 6 ГПК/, който следва да защити правата и интересите им в процеса. Водейки се от

текстовете на процесуалния закон, съдът стига до извода, че особеният представител е процесуален представител на ответника в образуваното срещу него гражданско производство, който има право свободно да упражнява, респ. изпълнява всички права и задължения на ответника в процеса, с изключение на тези, за които се изисква изрично пълномощно, т. е. има т. нар. общо пълномощие /арг. от чл. 29, ал. 5 ГПК/. Съгласно разпоредбата на чл. 34, ал. 1 ГПК, общото пълномощие дава право за извършване на всички съдопроизводствени действия, включително получаване на депозирани разноски и преупълномощаване, като съгласно разпоредбата на чл. 34, ал. 3 ГПК, за сключване на спогодба, за намаляване, оттегляне или отказ от иска, за признаване на исканията на другата страна, за получаване на пари или на други ценности, както и за действия, представляващи разпореждане с предмета на делото, е необходимо изрично пълномощно. В случая, действието по формалното получаване на книгата по делото, респ. на уведомлението за прехвърляне на вземанията на ищеца, не представлява действие, за което законодателят предвижда изрично овластяване /изрично пълномощно/. Както бе посочено по-горе, длъжникът е търсен на отразените в регистрите адреси и не е открит нито от заповедния съд, нито от настоящия, водещ исковото производство съд. Да се отрече възможността на цесионера да търси вземанията си, поради неоткриване на длъжника дори и в образувано срещу последния исково производство, би лишило кредитора от възможността да търси защита на нарушеното си право, което би противоречало на основни принципи на гражданското съдопроизводство. В процесния случай, препис от исковата молба и приложенията към нея, в това число и от уведомителното писмо от бившия кредитор, действащ чрез ищеца по силата на надлежно извършена упълномощителна сделка, са надлежно връчени на особения представител на ответника. Предвид изрично сключения Договор за цесия и Уведомяването на ответника, в качеството му на цедиран длъжник, съдът приема, че по отношение на последния е настъпил прехвърлителния ефект на цесията, като в този смисъл, носител на вземанията по процесния договор за кредит е ищецът. Това е факт, настъпил в хода на процеса и имащ значение за съществуването на спорното право, получаването на уведомление от цедента, макар и като приложение към исковата молба на цесионера, следва да бъде съобразено от съда при решаване на делото, с оглед императивното правило на чл. 235, ал. 3 ГПК, което налага извода, че

законовите изисквания, залегнали в разпоредбата на чл. 99, ал. 3 от ЗЗД, са спазени и длъжникът - настоящ ответник е уведомен редовно за извършената цесия, а възражението на ответника в тази насока, съдът намира за неоснователно.

Основателността на претенцията за непогасена главница в размер на 376.34 /с правно основание чл. 11, ал. 2 ЗПК, вр. чл. 240, ал. 1, вр. 99, ал. 4, вр. чл. 79, ал. 1 от ЗЗД/, е предпоставено от установяване, при условията на пълно и главно доказване от ищеца: че по силата на сключен договор за заем „Провидент Файненшъл България“ ООД и С. А. са се намирали във валидни облигационни правоотношения; че действително заемодателят е предал договорената по кредита сума, както и че срокът за изпълнение на насрещната страна е изтекъл.

От приетия по делото и неоспорен от страните Договор за потребителски паричен кредит от 11.07.2015 г., се установи, че на посочената дата, „Провидент Файненшъл България“ ООД и ответника са постигнали съглашение, по силата на което дружеството предоставило в заем на ответника сума в размер на 500.00 лева, при насрещното задължение да върне сумата на 60 седмични погасителни вноски. Постигането на съгласие между страните, относно предмета на заема и поемането на задължение за неговото връщане, както и предаването на сумата в държане на ответника по делото се установяват по несъмнен и категоричен начин /арг. от чл. 27 от ОУ на подписания договор, според който ответникът е декларирал, че с подписването на договора е получил сумата по кредита/. Самият договор има характер на разписка за предаване на средствата, поради което и други доказателства не са необходими. Следователно, с подписване на договора, длъжникът удостоверил получаването на заемната сума в пълен размер. Длъжникът преустановил плащанията, като падежът на първата неплатена вноска настъпила на 23.11.2015 г., вследствие на което изпадал в забава и му било начислявано обезщетение (лихва за забава) в размер на законната лихва. Крайният срок за изпълнение на договора настъпил на 03.09.2016г., с което станал изискуем целият неизплатен остатък от главницата, като било дължимо и обезщетението за забава (лихва за забава) от момента на изпадането на длъжника в забава.

Ответната страна не е представила доказателства за изпълнение на

задължението в пълен размер.

От приетото по делото и неоспорено от страните заключение по допуснатата ССчЕ се установява, че остатъчното задължение за главницата е в размер на 376.34 лева, поради което искът следва да бъде уважен в претендирания размер.

Основателността на обуславящата искова претенция за непогасена главница, предполага основателност и на обусловената претенция за обезщетение за забава в размер законната лихва /мораторна лихва/, върху претендираната главница. Акцесорния иск е с правно основание чл. 86 ЗЗД. Няма спор, че ответникът е спрял плащанията по договора от 14.07.2015 г., когато е като падежът на първата неплатена вноска. От приетото по делото и неоспорено от страните заключение по допуснатата ССчЕ, което съдът намира за обективно и компетентно дадено, се установява, че лихвата за забава върху неизплатения остатък от главницата, за периода от 15.03.2018 г. до 12.03.2020г. е в размер на 101.61 лв., а ищецът претендира обезщетение за забава в размери: 76.32 лв. и за периода от 14.07.2020г. до 12.03.2021г. е в размер на 3.57 лв., или общо 79.89 лв. Съдът следва да уважи акцесорният иск за по-малката сума, търсена от ищцовото дружество /което не е направило изменение в размера на иска по чл.86 от ЗЗД, след приемане на заключението по ССчЕ/, а именно: в размер на 79.89 лв.

Относно възражението, че процесният договор за потребителски кредит е нищожен, поради неспазване изискването произтичащо от разпоредбата на чл. 10, ал. 1 ЗПК /форматът и размерът на шрифта да е 12/. Съдът намира, че текстът на договора е на ясен и разбираем език. По делото е приложен заверен препис на договора, а събиране на доказателства за формата и размера на шрифта на подписаните от страните оригинали, възразяващата страна не е поискала и такива не са допуснати. Случаят не е сред допускащите служебно събиране на доказателства, поради което, настоящият състав намира възражението за недоказано.

Относно възражението, че ГПР по отпуснатия кредит е по-висок от петкратния размер на законната лихва по просрочени задължения в лева и валута, опредЕ. с ПМС, поради което счита договорът за изцяло недействителен на основание чл.22 от ЗПК. В случая, по процесния договор за потребителски кредит на ответника е предоставена в заем сума от 500.00

лева, при уговорена фиксирана лихва в общ размер на 98.62 лв., представляваща 31.82% годишно. Към датата на сключване на процесния договор са действали разпоредбите на ал. 4 и ал. 5 на чл. 19 ЗПК, в сила от 23.07.2014 г., според които, годишният процент на разходите не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения, а клаузите в договори, надвишаващи този размер, се считат нищожни. Доколкото, сумата в размер от 98.62 лв. не надхвърля петкратно размера на законната лихва по просрочени задължения, /определения от БНБ основен лихвен процент /0%/ и 10 пункта надбавка/, то възражението е неоснователно.

Относно възражението за изтекла погасителна давност за вземането на ищеца за главница и лихви: по своята правна същност погасителната давност представлява период от време, свързан с бездействие на кредитора да упражни притезателното си право на вземане или да поиска принудителното му изпълнение през определен от закона срок, което води до погасяване на искането за принудително осъществяване. В случая ищецът претендира главница и наказателна лихва. Главницата се погасява с изтичането на общата пет-годишна давност, а лихвата с тригодишна давност. След изтичането на период от пет, респ. от три години кредиторът губи притезанието си за тези вземания. Съгласно нормата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. За да се прецени дали процесните вземания са погасени по давност, следва да бъде определен моментът, в който за тях е настъпила изискуемостта.

В разглежданата хипотеза, безспорно се установи, че вземането произтича от договор за кредит и началният момент на давността, следва да се съобрази и с разпоредбата на чл.430, ал.1 от ТЗ, съгласно която, с изтичане срока на кредита, кредитополучателят е длъжен да върне цялата сума, ведно с уговорената договорна лихва, като ако не е настъпила предсрочна изискуемост на вземането по договора за кредит, същото става изискуемо след изтичане на уговорения срок. Процесното вземане произтича от договор за кредит, разновидност на договора за заем, а за вземания, произтичащи от договор за заем се прилага общата петгодишна давност. В този смисъл е и съдебната практика, в това число и разясненията, дадени в ТР № 2/28.09.2011 г., ТД № 2/2010 г. ОСГТК, в което е прието, че договореното връщане на заема на погасителни вноски не превръща договора в такъв за периодични

платежи, а представлява частични плащания по договора. В настоящия казус, безспорно се установява, че крайният срок на договора е 03.09.2016 г., на която дата вземането е станало изискуемо и давностния срок започва да тече от тази дата, а заявлението на ищеца за издаване на процесната заповед за изпълнение е депозирано в ДРС на 16.03.2021 г., т. е. предвидения в закона давностен срок не е изтекъл. Ето защо, заключава, че в случая не са налице материално правните предпоставки за погасяване вземанията по давност и възражението на ответника е неоснователно.

С оглед гореизложеното, съдът приема за установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищеца процесните парични задължения:

Ищецът е поискал присъждане на сторените съдебни разноси и е представил списък с такива /л.87/. С оглед изхода на спора, на основание чл.81 от ГПК във вр. с чл.78 ал.1 от ГПК, ответникът, следва да бъде осъден да заплати на ищеца рзноските по гр. д. №2485/2021г. по описа на ДРС, са: държавна такса в размер на 75.00 лева /л.34/, 400.00 лв. – депозит за вещо лице по ССчЕ /л.97/, 300.00 лв. – депозит за особен представител на ответника /л.63/, юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00 лв. /пълномощно от 06.04.2022г., приложено на л.87 по делото/, или общо сумата от 875.00 лв.

Дължимите съдебни разноси в заповедното производство по ч. гр. д. №817/2021г. по описа на ДРС са в размер на 25.00 лв. – държавна такса и 50.00 лв. – юрисконсултско възнаграждение, или общо 75.00 лв.

Водим от горното, Добричкият районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, че ответникът С. Х. С., ЕГН *****, село ***** ** дължи на ищеца „ФРОНТЕКС ИНТЕРНЕТЪНЪЛ” ЕАД, ЕИК 200644029, със седалище и адрес на управление: ****, представлявано от изп. директор Л. К. Д., част от присъдените със Заповед за изпълнение на парично задължение №78/18.03.2021г., издадена по ч. гр. д. №817/2021г. по описа на ДРС, суми, а именно: **376.34 лв.** – неплатена главница по договор за потребителски кредит №592704427/11.07.2015г., сключен между „Провидент Файненшъл България“ ООД с ЕИК 202513690 /кредитор/ и С. Х. С. /кредитополучател/, което вземане е прехвърлено на ищеца с договор за цесия от 28.07.2016г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 16.03.2021г. до окончателното

и изплащане задължението и **79.89 лв.** – лихва за забава, от която: 76.32 лв. начислена за периода от 15.03.2018г. до 13.03.2020г. и 3.57 лв. за периода от 14.07.2020г. до 12.03.2021г.

ОСЪЖДА С. Х. С., ЕГН *********, село ******* ****, да заплати на **„ФРОНТЕКС ИНТЕРНЕТЪНЪЛ” ЕАД, ЕИК 200644029**, със седалище и адрес на управление: ********, представлявана от изп. директор **Л. К. Д.**, сторените **съдебни разноси** в настоящото установително производство по **гр. д. №2485/2021г.** по описа на ДРС, в размер на **875.00 лв.** /осемстотин седемдесет и пет лева/, от които: дължимата държавна такса - 75.00 лева, 400.00 лв. – депозит за вещо лице по ССЧЕ, 300.00 лв. – депозит за особен представител на ответника и юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00 лв., както и сторените **съдебни разноси** в заповедното производство по **ч. гр. д. №817/2021г.** по описа на ДРС в размер на **75.00 лв.** /седемдесет и пет лева/, от които: 25.00 лв. – държавна такса и 50.00 лв. – юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14-дневен срок от получаване на съобщението от страните пред Окръжен съд Добрич с въззивна жалба.

ПРЕПИСИ от решението да се връчат на страните.

Съдия при Районен съд – Добрич: _____